

Geachte inspectie G&J en NJi,

Van diverse overheidsorganen tot de ministeries aan toe werd in antwoord bewijs verkregen dat er geen controle wordt uitgevoerd, geen toezicht wordt gehouden, vanwege het blind vertrouwen dat de inspectie dat wel doet. {{Vraag maar bij de G.I. en gemeente tot ministeries het rapport Cliënttevredenheidsonderzoek op, onder de WOB, als controlestuk!}}

De RvdK, de AMHK's en alle G.I.'s zijn op de hoogte van de hieronder verstrekte wetenschap dat duidelijk contra-indicatief is op de oude dreig- en dwangcultuur in de mentaliteit van jeugdzorgwerkers. Dit feit komt weer naar boven bij de bijeenkomsten van het NJi en LOC.

Zorgpunten zijn de methodes om kindobjecten binnen te halen. Een ervan is de GIRFEC-methode. De NJi heet wetenschappelijk te zijn maar toont op internet blind enthousiast te zijn over de GIRFEC-methode ('Named Person', Staatsvoogd) die zoveel contra-indicaties heeft in het historisch beleid in andere landen. Dat is niet neutraal-wetenschappelijk.

Ouders die bij de inspectie melden dat zelfs hun onderbouwde klacht niet wordt gehoord, worden geadviseerd toch weer te klagen, en dat mag geen toezicht heten.

Ouders die melden bij de G.I. (UHP en/of eenoudergezag na scheiding) dat er een zeer groot vermoeden is van seksueel misbruik of onpedagogisch handelen op tastbare signalen, en de desinteresse van de G.I. melden bij de inspectie, krijgen geen gehoor. Terwijl geweld onder OTS toch recent is aangetoond.

De NJi en LOC zijn bezig via ouders en andere betrokkenen een actieplan feitenonderzoek en richtlijnen voor de jeugdzorg op te stellen, wat duidelijk maakt dat er wat aan de hand is.....

Maar het NJi is met <https://www.nji.nl/nl/Kennis/Dossier/Verbinding-onderwijs-en-jeugdhulp/GIRFEC-Getting-it-right-for-every-child> ook eenzijdig enthousiast over wat ze voorstaan maar niet wetenschappelijk wegen, en daarbij de wetenschap die de schadelijke kant van jeugdzorg aantoont negeert in hun afweging.

Dat leidt tot een vreemd machtig, zich afschermend domein dat niet conform het kinderrecht IVRK24 lid 1 werkt. Rechters zijn geen orthopedagogen en stempelen verzoeken tot machtiging beschermingsmaatregelen af zonder de inbreng van ouders serieus te wegen naar de gevolgen van toekomstige psychische gezondheid van desbetreffend kind in opgroei. Wegingen over de latere identiteitsfase zien we nooit, of zijn slechts axioma's, suggesties in het voordeel van de werkgelegenheidsbescherming.

Vragen:

Kan de inspectie bevestigen dat ook zij niet inhoudelijk op de gevolgen voor het kind inspecteren? Dat de inspectie niet via de inbreng van ouders controleert op gezonde trajecten via de dwangzorg?

Daaruit komt het bewijs dat de jeugdbescherming een zeer zich afschermend domein is dat diens eigen gang kan blijven gaan in oude mentale cultuur van 'beter-weten' t.o.v. ouders,

ook al deden ouders een beroep op IVRK24₁ naar hun legale plicht in BW1:247, hetwelk de jeugdzorg afdoet naar de rechter als dat de ouders ‘tegenwerken, niet accepteren’ (tekst BW1:255).

Klagen heeft naar het bestuur van jeugdbescherming geen effect dat consequenties heeft op de klachtcase en gelijkwaardige volgende cases, en dergelijke klachten blijven decennia terugkomen. Jeugdrechters, juristen, die niet orthopedagogisch en ontwikkelingspsychologisch voldoende onderbouwd zijn en dus eigenlijk gokken op wat de jeugdzorgrapportages suggereren, beslissen, ondanks de kennis van kinderombudsman Dullaert uit 2013 ("Is de zorg gegrond?") en andere rapporten van commissies en Onderzoeksraad voor de Veiligheid. Inspecties die een te beperkt budget hebben en geen inzicht in wetenschap die de contra-indicaties aangeven, houden ‘toezicht’. Ombudsmannen die die kennis ook niet hebben en vertrouwen op het gokwerk van rechters.

Het moge duidelijk zijn dat er te veel ‘valse positieven’ de jeugdzorg binnengetrokken worden, met zelden een *evidence-based* hulptraject. Dat duidt gezien de onderstaande wetenschappelijk aangetoonde schade naar het kind dat weggeplaatst wordt van één of beide ouders op een vorm van '*institutionele kindermishandeling*' waar geen alternatief sub-BW1:255x voor bestaat, en ouders dus geen beroep op kunnen doen naar hun plicht in BW1:247.

Vooraf aan dwangtrajecten zouden de ouders zeer breed moeten worden voorgelicht en keuzes (zwart op wit aantoonbaar) moeten verkrijgen, zeker gezien de schadelijkheid van beschermingsmaatregelen en de frustratie in vele gezinnen. Nu al meer dan 12% dat met 'jeugdzorg' (niet gezondheidszorg) in aanraking komt, en na het 18e jaar in oververtegenwoordiging een beroep laat doen op uitkeringen. Dat is extreem, om daarvan weg te kijken.

Kan de inspectie dus duidelijk, inhoudelijk antwoorden?

Hieronder eerst verdere informatie die ik de dames van het NJi (en anderen) heb doen toekomen in de hoop op neutraler wetenschappelijk onderzoek en reclame ten behoeve van een gezonder beleid met betere voorlichting vooraf. Het is bij geloof in jeugdbescherming van belang de contra-indicaties te kennen en te herkennen in de jeugdzorgrapportages dat deze ontbreken in de afweging.

We schreven het NJi dat de bijeenkomsten organiseert:

In verband met het 'wetenschappelijk' instituut NJi zo positief en onwetenschappelijk is over de GIRFEC-methode hebben we enige wetenschappelijke contra-indicaties, feiten van protesten en afwijzingen van de GIRFEC gestuurd, onder, in de hoop op een neutraler onderzoek, dat begint bij nulmetingdiagnostiek, en niet, zoals [Tonny Weterings](#) deed, met axioma's dat de jeugdzorg reeds goed zou hebben onderzocht. Dat zou strijdig zijn met het rapport van kinderombudsman Marc Dullaert in 2013, <https://www.dekinderombudsman.nl/nieuws/rapport-is-de-zorg-gegrond?id=325> .

De GIRFEC-methode is reeds omstreden in andere landen en in Groot Brittannië veroordeeld als strijdig met EVRM8, maar ook met de AVG, IVRK24 lid 1, en enige arresten van het EHRM.

De kansencirkel heeft leuke kleuren, zoals u ziet, maar hoe is binnen de reeds decennia durende cultuur van jeugdzorg-met-dwang geregeld wanneer het gezin zich níét vindt bij wat een diagnostisch-onbevoegde voorstelt? Gaat de 'Named Person', de Staatsvoogd of kindbeschermers dan opeens na zoveel decennia niet aan de haal met het kindobject, zoals nu al geschiedt in de jeugdbeschermingsketen? Dat behoort gecodificeerd te worden wanneer de ideologie aanspreekt. Dat moet dus zeer breed wetenschappelijk neutraal onderzocht te worden, niet vanaf de gegevens van de jeugdzorg, doch diagnostisch, vanuit het gezin, met interactiediagnostiek erbij.

Waar schulden zijn, is geen jarenlang durende OTS nodig met veel subsidie per kind, doch een kleine bijzondere bijstandsuitkering, wat veel goedkoper is; en waar er orthopedagogisch of psychisch zaken heten te spelen, moet dat ook op gezondheidsniveau passend specialistisch onderzocht te worden om tot kortere effectievere trajecten te komen dan kindbeschermings-trajecten gemiddeld, met alle beschuldigende ellende van dien.

Het is een mooi idee dat er meegekeken wordt tijdens het kinderleven. Echter wanneer dit gebeurt met de oude cultuur van jeugdzorg, waarin reeds decennia wordt beloofd deskundiger te worden, en waarover zoveel ouders klagen niet goed en breed te zijn voorgelicht, en gedwongen wordt in een traject dat niet gebaseerd is op het kinderrecht IVRK24 lid 1, dan is er geen gelijkwaardigheid tussen ouders, kind en jeugdzorgwerkers. Waar er een beslissing genomen moet worden, dan staat de drang en dwang van de jeugdzorg boven de gelijkwaardigheid.

Overigens is niet breed voorlichten al een ongelijkwaardigheid, waarbij ouders niet de gelegenheid krijgen, zo nodig, bewuster te worden wat signalen met het ontvankelijke kind doen, en dus geen mentale keuze kunnen maken. En dan dwingen zonder diagnostieke onderbouwing geeft wrevel! Dat is geen deskundige communicatietechniek vanuit jeugdzorg.

Wie heeft het gezag (BW1:247 of 1:336) wanneer de jeugdzorg afdreigt tot een besluit? (De jeugdzorg chanteert ouders regelmatig met: "Wanneer u niet mijn wil doet dan komt de RvdK erbij, dan komt het voor de rechter voor een OTS!". Deze oude cultuur in communiceren is ondanks beloften al decennia niet verbeterd).

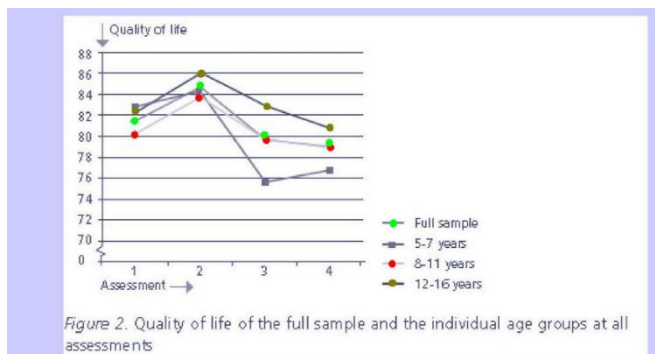
De volgende wetenschap werd naar de jeugdbeschermingsketen gestuurd. (alle AMHK's, RvdK, alle G.I.'s)

Hoe goed werkt een drang- of dwangmaatregel?

Bezien we kort wat wetenschappelijke citaten over het gevolg van dwangzorg en vooral het wegplaatsen van één of beide ouders of hen frustreren wat het kind in uitstraling bij de ouders ondervindt:

De volgende wetenschap waarover Allison Eck schreef (noot 6) dat bij deze problematiek de volgende, onafhankelijke wetenschappers opmerkelijk unaniem zijn.

Waar er regelmatig onenigheid is tussen ouders en gezinsvoogden, is hiermee afwegen eigenlijk dan een noodzaak. En het is een feit dat ouder(s) en jeugdzorg het niet altijd eens zijn. En dat moet onderkend en gecodificeerd worden om duidelijkheid te scheppen tot vertrouwen.

Froukje Snoeren (2016) Giving maltreated children a voice. Proefschrift Universiteit van Maastricht

Punten voor, tijdens, na melding van 'kindermishandeling', en jeugd'zorg'.

verbetering gaven doch vaak wel een verslechtering; ook **prof. Jo Hermanns**³ (congres Veilig Verder, 8-12-2016, figuur Snoeren) vond deze achteruitgang in 'jeugdzorg'.

Te vaak verschuilt de RvdK en de G.I. zich achter: "De jeugdrechter heeft de dwangzorg, de kinderbeschermingsmaatregel, bepaald". De rechter is jurist en geen orthopedagoog, dus moet de vraag zijn waarop de rechter dan is afgegaan.... (Waarom kijken de meeste kinderrechters niet naar de onderbouwing en het bewijs van wat de ouders inbrengen?).

Weet de rechter van de wetenschappelijke inzichten van de volgende wetenschappers?

Weet de rechter dit (in gevolg voor een opgroeiende) af te wegen tegenover de vraag om een machtiging OTS en/of UHP?

1. Joseph J. Doyle jr, 2007 en later.⁴ : Hij concludeert dat kinderen (N = ca. 15.000 en later 23.000) die in aanmerking komen voor mogelijk uithuisplaatsen veelal beter af zijn wanneer ze thuis met het gezin de juiste, passende hulpverlening krijgen ten opzichte van de groep die random toch uithuis worden geplaatst (UHP); kinderen die thuis mogen blijven, hebben als tieners véél minder kans om zwanger te worden, veel minder waarschijnlijk eindigen in het jeugdstrafrecht, en veel meer kans om een baan te houden gedurende ten minste drie maanden dan vergelijkbaar mishandeld kinderen die in een pleeggezin, uithuis, werden geplaatst. Ook bij Omgangszaken wordt regelmatig de omgang met een ouder zeer beknot en ondeskundig gehandeld (zie: <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/omgangssabotage-g-i>).

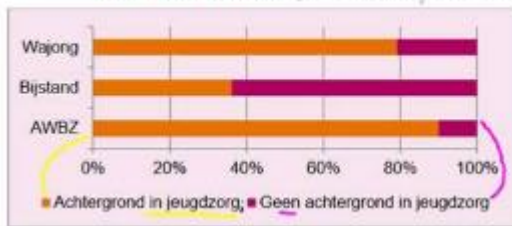
[1] : Schuengel: <https://jeugdbescherming.jimdo.com/tips-en-andere-brieven/bejegenen-en-vertrouwen/> (met link naar bron).

[2] : Slot: <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/909-zorgen-gemeten/> .

[3] : Hermanns: <https://jeugdbescherming.jimdo.com/tips-en-andere-brieven/jo-hermanns-over-veilig/> .

[4] : <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/wat-wetenschap-uhp-missen-van-ouders/> en <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/meer-doyle-wetenschap/> (met o.a. de link naar https://drive.google.com/file/d/0B291mw_hLAJseVk3VnFGTGR1cEk/view)

Figuur 1.1 Percentage jonge gebruikers Wajong, Bijstand en AWBZ in 2014 met achtergrond in jeugdzorg: *OVERVERTEGENWOORDIGD*

2. Internist prof.dr.med. Ursula Gresser, 2015.⁵ Ze spreekt: *“Kinderen hebben behoefte aan contact met de eigen ouders; risico op depressie is groot bij kinderen onder het gescheiden zijn van diens ouder of ouders. ... Contactsabotage naar ouders maakt kinderen na de scheiding ziek.”* {Dit geldt zeker ook bij Uithuisplaatsingen,

dubbelop}. *“Het verlies van contact met levende ouders schaadt kinderen ongeveer twee keer zo lang en drie keer zo intens als het contactbreuk wegens de dood van een ouder.”* De arts heeft de zes meest recente internationale studies over dit onderwerp geëvalueerd.

Volgens de door haar onderzochte studies treedt het vaakst depressie op, op de tweede plaats verslaving, als stoornis. Ze vervolgde: *“Rechters en ‘jeugdbescherming’ kunnen zich niet langer erop beroepen dat ze d.m.v. een contactbreuk (of te slechte bezoekenregeling) ‘ten behoeve van een kind’ handelen. Diegene die nog steeds verlies van contact veroorzaakt, heeft nu kennis over het schadelijk effect.”* Zo schaadt het durend te hoge Cortisolgehalte bij vreemde wegplaatsing naar een onbekende setting het kind fysiek, naast stressreacties die het kind in zelfverdediging verbergt, internaliserend, al kan een externaliserend gedrag daaruit ook resulteren. {Het blijkt nog erger bij punt 3.}

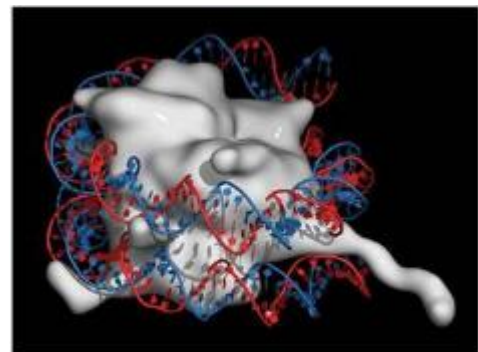
DNA-uitstrengeling:

3. Daniël Weinberger, 2018: “Extreme Stress in jeugdzorg is giftig voor het DNA!”⁶

“Het echte gevaar van het scheiden van kinderen van ouders is niet de psychologische stress – het is de biologische tijdbom. Het geschreeuw en het gehuil, de angst en de verlatenheid zijn hartverscheurend (<https://www.youtube.com/watch?v=tYpDhlgD3y0>).

Maar de fall-out verbleekt in vergelijking met de minder zichtbare langetermijneffecten die meer sinister en gevaarlijk zijn.

Het scheiden van kinderen van hun ouders, in een UithuisPlaats-setting of buitenlandse adoptie, naar vreemden, veroorzaakt de meest extreme levensstress die een kind kan ervaren. En het veroorzaakt diepgaande en onomkeerbare veranderingen in de manier waarop hun DNA^[6] wordt verpakt en welke genen aan en uit worden gezet in de cellen van het lichaam, in organen zoals de pancreas, de longen, het hart en de hersenen – wat leidt tot levenslange veranderingen in de structuur en functie ervan.”

The DNA double helix is wrapped around a core of histone proteins that regulate which and when particular genes are turned on and off. (© iStockphoto.com)

[5] : <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/wetenschap-kind-oudercontact-schaden-is-schadelijk/> met het vertaald onderzoekssamenvatting: <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/wetenschap-kind-oudercontact-schaden-is-schadelijk/gresser-vertaald-onderzoek/>. In het juridische vakblad NZFam – Neue Zeitschrift für Familienrecht, 21/2015 (“Macht Kontaktabbruch zu den leiblichen Eltern Kinder krank? Eine Analyse wissenschaftlicher Literatur”) – heeft prof. U. Gresser haar studie gepubliceerd.

[6] : <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/meer-doyle-wetenschap/stress-weinberger-dna/> met daarnaast een opmerkelijk vervolg n.a.v. wat in de V.S. gebeurt; door Allison Eck, 2018.

Weinberger: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0889159111001541>.

Deze wetenschappelijke inzichten, conform wat prof.dr. Jo Hermanns in Zeeland⁷ vond, duiden dat de weging tot uithuisplaatsen, of beslissen tot éénoudergezag⁸, veel beter en dus naar IVRK artikel 24 lid 1 diagnostischer gemeten moet worden. Jeugdzorgwerkers en gedragswetenschappers die het cliëntsysteem niet zelf zien zijn niet diagnostisch!). Ook de adoptiewetenschappen⁹ duiden er op dat er veel meer rekening gehouden moet worden met latere ontwikkelingsfasen van de opgroeienden, wetende dat ze hun historie zullen ontdekken en dit ook een groot gevolg in hun leven kan innemen.

4. Prof.dr. R.J van der Gaag, oratie, 2003.¹⁰ Hij adviseerde vòòr de ingang tot de toch wel ernstig ingrijpende dwangzorg echte ‘zwaargewichten’, diagnostische specialisten, te zetten die *naar hun beroepscode* het cliëntsysteem zelf zien en onderzoeken. Er bestaat interactiediagnostiek. Een gedragswetenschapper is nog geen orthopedagoog of jeugdpsychiater!

Ex-kinderrechter mw. Quik-Schuijt^{11[11]} meldt ook dat in deze zorg voor jeugd ‘*informed consent*’ net zo betamelijk zou moeten zijn als in de gezondheidszorg, het in overleg naar het meest bij het gezin passende hulptraject te komen, zodat er ook motivatie voor ontstaat.

Wanneer Allison Eck⁶ vermeldt dat bij deze problematiek de wetenschappers **opmerkelijk unaniem** zijn, is het vreemd dat zowel Veilig Thuis (AMHK, Samen Veilig Thuis) als de RvdK op de vraag of ze rekening houden met deze wetenschap, het schaden van kinderen door wegplaatsen, er een afschuivend antwoord komt; ‘we hebben onze eigen jeugdzorgketen-wetenschappers’. De Raad schreef op een vraag over de definitie van het begrip ‘In het belang van het kind’: “*Het belang van het kind is niet als zodanig gedefinieerd of gekaderd. Afhankelijk van de situatie... zal de RvdK in het onderzoek de belangen van het kind afwegen en vaststellen.*” Daarentegen: “*Wat de RvdK wel heeft vastgesteld is dat het {ongedefinieerde} belang van het kind steeds centraal staat en dat de belangen van het kind de eerste overweging zijn bij een eventueel ingrijpen.*” Afhankelijk van de situatie, dat wat een jeugdzorgwerkers kan zien en wil doorgeven, beperkt diagnostieke kijk.¹²

Jeugdwet 3.2 lid 2 zegt dat de G.I. niet aan hulpverlening doet, maar doorverwijst en coördineert, regie voert. Wij zien anders, d.m.v. doktertje spelen een kind in eigen beheer nemen, en ‘tegensprekende’ ouders die legaal meer optimale, kwalitatievere zorg en voorlichting wensen, worden met drang of dwang gediskwalificeerd bij de rechter. (Het heet dan vanuit de jeugdzorg: "De ouders werken tegen, luisteren niet, accepteren niet ons besluit".

[7] : Hermanns, Zeeland: <https://www.youtube.com/watch?v=F6Dthj9XBLU> (bij 4:20). Zie ook https://www.youtube.com/watch?v=HGTzNQeo_1Q .

[8] : Tijdelijke gezagsbeëindiging (LJN AS6020) met juiste voorlichting als stok achter de deur: <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/omgangssabotage-g-i> .

[9] : De psyche van pleeg- en adoptiekinderen verschillen niet zoveel van elkaar: <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/verband-pleeg-en-adoptie-problemen> .

[10] : Van der Gaag: <https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/diagnostiek-nodig-als-nulmeting/> , met open diagnostiek: <https://kinderbescherming.jimdo.com/informatie/onderzoeksvragen-open/> .

[11] : Quik, ‘informed consent’: <https://kinderbescherming.jimdo.com/methoden/fjr-2015-51-drang/> .

[12] : Het metend oog: <https://vechtscheidingen.jimdo.com/wetenschap/hypocognitie-jeugdzorg/> in combinatie met <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/definitie-kindermishandeling> , vergeleken met Van der Gaag, noot 10.

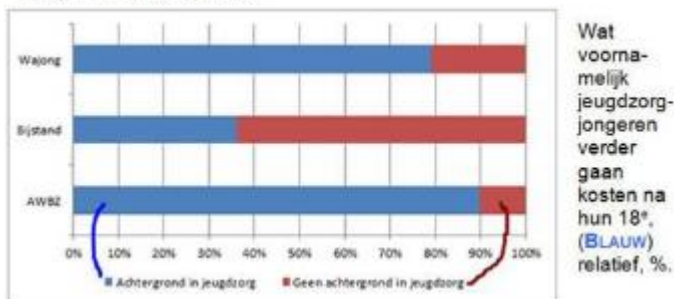
Dat de jeugdzorgwerkers al die jaren niet luisteren en niet onderkennen dat ouders *legaal* diagnostiek wensen of eisen op basis van BW1:247 en IVRK24.1 wordt immer genegeerd en niet de verantwoording op genomen).

Jeugdwet 3.3 zou de RvdK en de G.I. meer aan 'waarheid' moeten laten doen.... De **Kinderombudsman Marc Dullaert**¹³ vond in 2013 vele fouten (onwaarheden) in jeugdzorgrapportages en opperde netjes dat er wel eens sprake zou kunnen zijn van een financiële "perverse prikkel" (pagina 93). De jeugdzorgrapportages staan vol meningen van diagnostisch-onbevoegden; meningen, vermoedens en verwachtingen zijn geen feiten! De verificatie is zeer onduidelijk en vaag.

Ouders ontberen urgente, hoogstaande en brede voorlichting waarbij uitleg verkregen wordt over de diverse alternatieve trajecten waarbij ingeleefd wordt in wat het kind daarbij ervaart, om tot een mentale keuze te komen. Dat is wat anders dan dwangzorg met de contraproductieve gevolgen!

En waar 'waarheid' ook het meest optimale toekomstperspectief zou moeten zijn voor de opgroeiende, voldoet de 'jeugdzorg' te vaak niet aan artikel 3.3 Jw. Waar is het belang voor de opgroeiende, die eens in de identiteitsfase zal komen, diens ouders mist, gepest werd omdat het niet thuis mocht wonen, het dossier zal ontdekken met 'leugens' er in, de loyaliteitsconflicterende beschuldigingen over 'tegenwerkende ouders'.....?

Zo goed werkt 'jeugdzorg':

Jongeren uit de 'jeugdzorg' komen opmerkelijk vaak met uitkeringen in aanmerking na hun 18°. Effectievere, minder schadelijke zorg is wenselijk, met meer toezicht op de effectiviteit, het 'informed consent', en voortvarendheid van werken.

Voor de levenssfeer waarin kinderen – onder de uitstraling van mogelijk belaste of aangeslagen ouders of het gebrek daaraan – moeten leven, is het meewegen van deze gegeven wetenschap van groot belang!

Waar ouders onder drang of dwang emoties vertonen, mag hen dat niet verweten worden, doch dient een signaal te zijn dat de juiste toon van voorlichting en omgang met het gezin nog ontbreekt.

Vergeleken met het bedoelen van het [aantoonbaar] voortvarend oplossen van de 'ernstige bedreiging' uit BW1:255 en de taak in BW1:262 is het zoveel mogelijk zorgen dat het kind thuis kan verblijven onder deskundige voorlichting en evt. begeleiding van zeer groot belang voor het kind met diens kindbelang in ontwikkelingspsychologische zin. Daar is kortstondige maar kwalitatief zwaardere inzet voor nodig. Uiteindelijk dus goedkoper.

[13] : "Is de zorg gegrond?", 2013: <https://www.dekinderombudsman.nl/92/ouders-professionals/publicaties/rapport-is-de-zorg-gegrond/?id=325> .

Een verlengen van een omgangs-OTS moet een signaal zijn van verkeerde inzet door de G.I.! Het op vage, niet-diagnostische gronden uithuisplaatsen dient een signaal te zijn van hypocognitie, en verdient ingrijpen met degelijker meten en voorlichten. (Verderop naar onder op <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/watisbelangvankind> gaat het over het dóél van BW1:255, het VOORTVAREND en duidelijk werken aan het oplossen van de in deze wet genoemde 'bedreiging'. Hoe vaak zijn deze vaag gesteld zodat ouders nimmer weten hoe deze te helpen oplossen, waar de G.I. niets doet aan BW1:262 lid 3 en lid 1)?!

Bovenstaande informatie van recente wetenschappelijke inzichten verkregen alle AMHK's, de RvdK, en alle G.I.'s een tijd terug. Het werd niet geïmplementeerd.

Verdere reactie naar het NJi, nodig voor inzicht in het beleid (dus ook voor de inspectie):

De GIRFEC toont zich dus mooi, zoals ook andere methodes zonder diagnostiek. Doch de contra-indicaties zijn in grote getale aanwezig.

De oude cultuur en het niet regelen en duidelijk maken wie voorlichting geeft, en waarover, en hoe breed, en met aantoonbare keuzemogelijkheden in overleg met een diagnostisch deskundige, zijn grote contra-indicaties.

Prof. Carlo Schuengel is toch op de jeugdzorgacademie duidelijk geweest (die noot 1) dat dwang in de jeugdzorg niet werkt.

Daar zijn Zweden, Nieuw Zeeland en eiland Man ook achter gekomen. Daar is de GIRFEC ('Named Person') reeds weer in de ban gedaan. Dat is tekenend.

Ook het gerommel, de weerstand, de protesten, in Schotland naast de uitspraak van het Supreme Court van Groot Brittannië tegen GIRFEC-consequenties, moge duidelijk maken dat risicotaxatielijsten nogal grote schaduwzijden hebben, die, met de oude dwangcultuur, met de algemeen aanvaarde wetenschap (buiten de Nederlandse jeugdzorglobby) schadelijk zijn voor het kind onder jeugdzorgdwang.

Wat gemist wordt, brede en inlevende voorlichting met alternatieven en bewustmaking, is goed. Wordt dit gecodificeerd als aantoonbare voorlichting zwart op wit, en wordt dit gebezigd in de cultuur van jeugdzorg, dat niet diagnostisch bevoegd is?

Wie beslist met rapportages naar de rechter – die geen orthopedagoog is en slechts zeer marginaal civiel toetst achter gesloten deuren opdat er geen externe controle is ter zitting – is dat de ouders, of de jeugdzorgwerker die enkel in een MDO doorgeeft wat die wil en kan (naar opleiding en bevoegdheid)?

Het aantal jeugdzorgwerkers dat niet weer uit gewetensnood opstapt (het grote personeelsverloop) en zich 'kinderredder' voelt in [hypocognitie](#) (ouders voelen dit als arrogantie) is blijkbaar groot. Het percentage jeugdzorgwerkers met een mate van onveilige gehechtheid, die daardoor deze baan kozen, ligt dubbel zo hoog dan de Normaal onder de burgerlijke bevolking.

Meekijken is leuk, maar in Nederland is het sociaal domein in 'vrijblijvendheid' gekoppeld in een oude cultuur met de toeleiding tot dwang. Dwang tot schadelijk gevolghebbende beschermingsmaatregelen waarvan we ons wetenschappelijk mogen afvragen of deze maatregelen wel in verhouding staan tot de schade die door deze maatregel ontstaat!

Kindermishandeling is ongewenst.

Moet men een klein aantal kinderen ontdekken dat mishandeld wordt (in welke mate?) tegenover een overschot aan ‘valse positieven’ die zonder diagnostiek en voorlichting de jeugdzorg worden binnengehaald? Zonder weging op wetenschappelijke bevindingen?!

Waar BW1:255 is om kindermishandeling in de thuisomgeving tegen te gaan waar voorlichting in brede zin echt en verifieerbaar niet werkt, bestaat er geen sub-BW1:255 ten aanzien van de jeugdzorg die aan *institutionele kindermishandeling* kan doen, en schade veroorzaakt. Daarover moet eerst bij moeilijke ideologieën worden gedacht!

Meekijken, zoals in de GIRFEC, is een goed idee waar er geen dwang kan worden ingezet maar ouders wel preventief en breed schriftelijk voorlichting verkrijgen, mogelijk onnodig maar preventief, met het juridische belang dat dit aantoonbaar, zwart op wit, geschiedt.

De privacy (AVG), de normale gezinsband en -cultuur (EVRM8), de onbezwaarde toegang tot gezondheidszorg, ook psychisch of pedagogisch (IVRK24.1), en diverse arresten (<https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/overzicht-wetten-knelpunt> of <https://jeugdbescherming.jimdo.com/wetten-en-regelgeving/goede-precedente-uitspraken/leren-uit-ehrm/> en arresten) moeten niet in het geding komen, niet verdrongen worden, onder ideologie.

Dat is een taak voor wetenschappers! (En een knelpunt waar de toezichthouders aan moeten denken). Neutraal zijn, ondanks het enthousiasme over ideologieën om risico's te vinden. De contra-indicaties meenemend.

Aan de NJI ten behoeve van *nieuwe richtlijnen voor de jeugdzorgwerkers* deden we dit voorstel (<https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/jeugdzorg-negeert-wetenschap>) en hierbij kan wat overlap ontstaan in onderbouwing:

Wat zijn ‘feiten’ binnen het jeugdzorgniveau?

Hoe ‘participeren’ ouders in ‘jeugdzorg’ effectief ten bate van het kind?

Jeugdzorgfeiten worden gebruikt om een hulpindicatie te geven. {Dat zijn geen [diagnostieke] hooggekwalificeerd ‘geverifieerde feiten’, want het niveau jeugdzorg is niet naar beroepscode diagnostisch bevoegd. Het gaat hier ook niet om juridische feiten, want daartoe is de jeugdzorg niet opgeleid!}.

Waar ouders vanuit hun plicht in BW1:247 indachtig het kinderrecht IVRK24 lid 1 hoogwaardiger wensen zou deze wens serieus genomen moeten worden omdat een hulptraject waar het gezin zich in kan vinden effectiever werkt en korter duurt en dus goedkoper kan zijn. Drempels door potjes en budgetten bezwaren de toegang tot passende gezondheidszorg (naar de tweede volzin van IVRK24 lid 1).

De reguliere jeugdzorg die naar jeugdhulp verwijst heeft te vaak de neiging de hakken in het zand te zetten bij zulk een verzoek van ouders. Dan is het jeugdzorgfeit geen feit.

Er bestaat recht op hoogwaardiger meten en vaak is dat diagnostisch. Al kan soms voorlichting van een schuldhelpverlener en iets aan bijzondere bijstand ook een passende oplossing zijn bij financiële gronden. Overigens wijzen precedents waar armoede basis zou zijn voor een beschermingsmaatregel dat dit geen reden tot OTS mag zijn.

‘Veiligheid’ moet goed gedefinieerd worden en afgewogen tegenover bekende contra-indicaties om als reden tot een beschermingsmaatregel te dienen. Vaak is het wegplaatsen van een bedreiger beter dan het kind schade aandoen met een beschermingsmaatregel.

Omtrent diagnostiek zijn er uiteraard opmerkingen. Een te algemene deskundige (met bekende medische, orthopedagogische of psychologische beroepsregistratie, dus geen SKJ) kan een etiket opplakken waarmee niet dieper gekeken wordt. Moeilijke pathogenen, waar bijvoorbeeld ADHD het etiket lijkt te zijn om niet verder te kijken, zoals [pandas](#), [onveilige gehechtheid](#) of autisme, moeten echt bij een passende specialist onderzocht worden. Dus niet bij de algemene diagnostici van de ketenpartners met een financieel belang.

Bij gedragsproblemen-veroorzakende pandas kan het kind snel dood gaan! Escalerend experimenteren om de hulp in naam goedkoop te houden is dus een risico vanuit de 'jeugdzorg' voor het kind.

Niet herkende eigenlijke feiten kunnen dus tot schade leiden. Feiten moet men kunnen meten, dus met bijvoorbeeld interactiediagnostiek. Er lijkt op het jeugdzorgniveau een tegenzin te heersen onafhankelijke diagnostiek te laten plaatsvinden (ook financieel onafhankelijk, dus algemene ketenpartners die naar de onderzoeksvragen vanuit de G.I. werken wordt vaak als afhankelijk en sturend gezien en niet specialistisch. Daar moet waar de jeugdzorgwerkers hun hakken hebben gebruikt persoonlijk verantwoordelijk worden. Ouders moeten gewezen worden op de Awb om officieel te werken, zodat bij onenigheid het handelen van de gezinsvoogd duidelijk kan worden. Vaak worden ouders beschuldigd "tegen te werken" wanneer ze legaal aan hun plicht voldoen; even doordenkend betekent dat, dat de 'jeugdzorg' zelf tegenwerkt! {De inspectie heeft geen kijk op [cases](#) waar ieder ander wel ziet dat hier een machtspeel gespeeld wordt door een zich afzonderend domein, met schade voor de opgroeiende}.

En wanneer dit niet doorzien wordt en de ouders beschuldigd worden, leidt dit te regelmatig tot drang- en dwangzorg. Drang wordt vaak weinig effectief gevoeld als dwang, als chantage, de ouders onwetend en onmondig latend. Het is dwang!

Professor Carlo Schuengel heeft in een jeugdzorgacademie uitgelegd

(<https://jeugdbescherming.jimdo.com/tips-en-andere-brieven/bejegenen-en-vertrouwen/>) dat dwang in jeugdzorg vanwege te slechte communicatietechnieken van jeugdzorgwerkers niet effectief is, dus schadelijk waar we ook andere wetenschap laten meewegen

(<https://jeugdzorgwetenschap.jimdosite.com/dwangzorg-schaadt/> en daar meer, of op <https://vechtscheidingen.jimdo.com/wetenschap/watdoetwegplaatsen/>).

Het negeren van de inbreng van {vooraf} breed-voorgelichte ouders mag geen participatie heten. Het bouwen van psychische muren bij en in het gezin werkt verhardend en lost dus juist niets op, waar dat wel de bedoeling is van BW1:255, het voortvarend werken aan het oplossen van de concrete bedreiging uit lid 4 naar lid 1 (meer naar onder op <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/watibelangvankind>).

Wat zijn 'jeugdzorgfeiten' bij dwangzorg?

Waar ouders niet vooraf breed zijn voorgelicht – dus (geen) uitleg hebben gekregen hoe de jeugdzorg werkt en wat dan de risico's zijn voor de psyche van het kind, en hoe andere hulptrajecten, zoals in de echte gezondheidszorg, werken – kregen de ouders geen inzicht wat er gebeurt bij welk alternatief in het kind, en missen ze inspraak en een mentale keuze.

Dat gebrek doet psychisch escaleren. Dat zou een echt professionele jeugdzorg dienen te voorkomen door eerst degelijk en breed voor te lichten. Niet meteen het gezin onder etiketten laten gebukt gaan. Dan mist de zorg, die de werker wil geven!

We hebben het dus hier niet over juridische feiten, niet over diagnostische feiten; en daar moeten ouders bewust van worden gemaakt.

Feiten mogen geen invullingen of etiketten zijn.

Waar hier aan de ingang van dwangzorg 'feiten' worden geopperd, voor richtlijnen voor de jeugdzorgwerker zelf, is er niets aan de hand zolang geen één partij (vader, moeder, jongere, RvdK of G.I.) het ermee oneens is.

Beweringen uit de beschermingstafel of AMHK vallen niet onder artikel 3.3 van de jeugdwet, doch wel onder Rv21, maar ondanks dat de CRvB in LJN BD1113 heeft beschikt dat de

kinderrechter ook bestuursrechtelijk dient te toetsen, gebeurt dat bijna nooit. Ik verwijs met nadruk naar de 2 uitspraken LJN BD1113

(<http://zoeken.rechtspraak.nl/detailpage.aspx?ljn=BD1113>) en LJN BM2886

(<http://zoeken.rechtspraak.nl/detailpage.aspx?ljn=BM2886>) die beiden onderstrepen dat de kinderrechter wel moet toetsen hoe een verzoek tot machtiging 'rechtmatig' tot stand gekomen is.

Waar wel enig partij het oneens is met een beweerd 'feit', dan moet omwille van de ook psychische gezondheid van het kind kennelijk degelijker gemeten worden, zonder dat er hakken van gezinsvoogden of raadsmedewerkers in het zand gezet worden, waar dan weer roddel uit voort kan komen wat ook weer doet escaleren en door de ontvankelijke opgroeiende ervaren kan worden. Die beweging moet professioneel voorkomen worden.

Hoe meet men degelijk, en dus naar kinderrecht?

IVRK stelt in artikel 24 lid 1: *"De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op het genot van de gróófst mogelijke máte van gezondheid èn op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het hêrstel van de gezondheid. De Staten die partij zijn, streven ernaar te waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden."*

De tweede volzin maakt duidelijk dat passende diagnostiek op wens van een partij of vanuit professionaliteit niet bezwaard mag worden door tegenwerking. (De vraag van ouders met beroep op Rv810a lid 2 wordt ook vaak bezwaard door de jeugdbescherming met hakken in het zand).

De ervaring is dat de financieel van de jeugdbescherming afhankelijke ketenpartners te algemeen deskundig zijn, zodat er echt naar passend specialisme verwezen moet worden.

Etiketten en oogkleppen moeten voorkomen worden.

Bij een anamnese hoort ook in overleg voorlichten aan de ouders en evt. jongere door de specialist. Zo kan een passende en geaccepteerd hulptraject geadviseerd worden wat dan kort en effectief zal zijn.

Vaak hoort hier ook interactiediagnostiek toe. Vooral waar gescheiden ouders twijfelen over de andere ouder en geneigd zijn deze te beschuldigen en waar dit in uitstraling naar het kind zeer negatief kan werken. Hier hoort de 'jeugdbescherming' geen partij te kiezen ('Gelijke monniken gelijke kappen') doch regie te voeren tot passende vòórlichting met wat signalen in de representatie met het loyaliteitsgevoelige kind doet in de psyche. Ouders mogen weten dat er na scheiding een extra psychische rugzak getorst wordt en dat er dus extra en gespecialiseerde kennis bij ouders nodig is om deze rugzak zo licht mogelijk te dragen te doen zijn.

Feiten mogen geen al dan niet uitgesproken beweringen, vermoedens en beschuldigingen zijn van anderen zonder verificatie op niveau. Dergelijke beweringen horen niet thuis in een rapportage waar onwaarheden niet in thuis horen. Beschuldigende signalen moeten leiden tot diagnostiek meten naar beide ouders in interactie met hun kind, en met bespreken van knelpunten, tips en extra voorlichting.

Ouders participeren waar er geen onwaarheden worden gevoeld, en dat kan door brede voorlichting, vooral ook vooraf. Ouders niet voorlichten, hen dom houden en misleiden, is niet hen professioneel participierend betrekken.

Ook kunnen ouders leren (want niet voorgelicht, geen cursus verstrekt, niet helpen, niet schieten dus, is misgeschoten). Cursussen bestaan, zijn zij leuk en interessant, en kunnen bij scheiding ook essentieel zijn. <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/tips>.

Een richtlijn die absoluut in heel de jeugdzorg en jeugdbescherming thuis hoort is:

Waar er gedacht wordt aan een kindbeschermingsmaatregel c.q. drang- of dwangmaatregel, ook een verderstrekkende maatregel, moet de jeugdzorg deze schriftelijk motiveren in afweging tegen de te verwachten schade die is aangetoond door meerdere wetenschappers t.a.v. het wegplaatsen van het kind van één of beide ouders; dat 'niet afwegen' is een maatregel die bewezen grote kans geeft op wat ouders "institutionele kindermishandeling" kan worden genoemd, de schade van wegplaatsen van één of beide ouders op de koop toe nemen zonder dat er diagnostisch is gemeten,

zonder dat er op dat hoge niveau (aantoonbaar en breed) is voorgelicht. Deze voorlichting dient dus zwart op wit, zoals in rechtsgang en volgens de Awb in officiële communicatie vereist is.

Jeugdzorgwerkers met deze door ouders ongewenste macht-tot-advies-van-een-maatregel dienen dus de wetenschap te kennen, die op <https://jeugdzorgwetenschap.jimdosite.com/wetenschap-bevestigt/> en verder staat, alsmede <https://vechtscheidingen.jimdo.com/wetenschap/warshak-wetenschap/> en <https://vechtscheidingen.jimdo.com/wetenschap/watdoetwegplaatsen/> : grote namen die unaniem tonen dat wegplaatsen geen echte bescherming biedt, integendeel.

Een hulpvraag mag niet misbruikt worden tot een onvoorbereide, niet wetenschappelijk afgewogen, niet gediagnosticeerde maatregel.

Breed en hoogwaardig voorlichten is belangrijk.

Een Staatsvoogd ('Named Person', een van overheidswege Benoemd Persoon met lagere opleiding, een Staatsvoogd die pedagoog of jeugdzorgwerker mag zijn) naar het Schotse model (GIRFEC) is door het *Supreme Court* in Groot Brittannië reeds veroordeeld, onder meer strijdig met internationale regelgeving. Methodes die direct of indirect daarop toch voortbouwen, verdekt of openlijk, zijn schadelijk, zowel juridisch als in praktische werking, waar een opgroeiende gezond in de identiteitsfase zou moeten komen. Het breed en inhoudelijk voorlichten, aantoonbaar, zwart op wit, moet de taak worden van zorg voor de jeugd. (In Nederland mag de jeugdzorg met drang doorgeleiden naar dwangzorg, nog erger dan de Schotse situatie bij GIRFEC-schema's).

Een hulpvraag (of armoede e.d.; zie de precedents op o.a.

<https://jeugdbescherming.jimdo.com/wetten-en-regelgeving/goede-precedente-uitspraken/meer-precedente-uitspraken/>), of een vraag degelijker te meten, mag niet leiden tot veroordeling van ouders als 'beschermingsgrond'. Zorg mag geen fuik worden.

Ouders en rechters moeten beseffen dat juridische en (psycho)medische feiten een andere grond en definitie hebben.

Wegplaatsen van één of beide ouders (maar ook ouders frustreren met arrogantie en bedreiging van UHP) is zeer schadelijk.

In het juridische vakblad **NZFam** heeft prof.dr.med. Ursula Gresser haar studie gepubliceerd: **Neue Zeitschrift für Familienrecht, 21/2015, "Macht Kontaktabbruch zu den leiblichen Eltern Kinder krank? Eine Analyse wissenschaftlicher Literatur"**:

<https://jeugdbescherming.jimdo.com/kwaliteit/wetenschap-kind-oudercontact-schaden-is-schadelijk/gresser-vertaald-onderzoek/> .

Ook de wetenschappers, genoemd op de lange site

<https://jeugdzorgwetenschap.jimdosite.com/wetenschap-bevestigt/>, geven aan hoe bescheiden de jeugdzorg kindobjecten zou moeten binnenhalen. Beter is dus vroegtijdig breed voorlichten, breed met mogelijkheden buiten de jeugdzorg om!

Daar kunnen o.a. [Richard A. Warshak](#) en William Wan, Charles Nelson, e.a. bij aansluiten (<https://vechtscheidingen.jimdo.com/wetenschap/watdoetwegplaatsen/>).

Nu er veel meer 'valse positieven' de jeugdbescherming schadelijk binnengehaald worden (drie op de vier minimaal) dan er werkelijk echt-mishandelde kinderen gevonden worden, is bescheidenheid in wat als een razzia wordt ervaren nodig!

PCF, ABE's, ACE's, GIRFEC en andere buiten de echte gezondheidszorg geïndiceerde problemen zijn te vaak, meer dan ontdekte echte mishandelingen die niet te verbeteren zijn door voorlichting, een basis voor werkgelegenheidsbescherming in de jeugdzorg.

Het is niet reëel dat er een decennium geleden nog 9% van de jeugd in aanraking kwam met 'jeugdzorg', en nu al over de 12%! Zeker een irreële verschuiving gezien de vele klachten en meldingen van ouders en deskundigen (<https://jeugdbescherming.jimdo.com/adoptie-en-pleegzorg/relativeer-en-onderzoek/analyse-van-beleid-in-jeugdzorg/>).

Er wordt te weinig vroegtijdig en breed voorgelicht op echt deskundig niveau, met juiste communicatietechniek die niet frustriert, geen psychische muren bouwt. De GIRFEC beoogt goede communicatie waar de cultuur van de Nederlandse jeugdzorg nog decennia niet klaar voor is!

Mvg.